

CARME RAURICH-SABA, ESCULTORA CATALANA

FEA temps que sabem que era radicada a Córdoba una escultora catalana, estudiosa, plena d'inquietuds, jove de les noves promocions, però els dies passaven i sempre hi havia raons que ens feien ajornar la visita tantes vegades projectada, al seu estudi, situat al bell mig d'una simpàtica i popular barriada cordobesa. La celebració del cinquè aniversari de la fundació del Club Català, ens donà oportunitat de fer-hi coneixença. La invitarem a participar amb alguna de les seves obres a l'exposició col·lectiva d'artistes catalans, organitzada pel Club, i la senyoreta Raurich-Saba ho acceptà tota contenta. I va contribuir al bon succés de l'exposició. Des d'aleshores, la senyoreta Raurich és una eficaç col·laboradora de les activitats catalanes a Córdoba.

La conversa s'orientà, lògicament, cap als temes d'art i, naturalment, al moviment artístic de Catalunya. I és així com vàrem poder saber quelcom dels estudis i la trajectòria seguida per Carme Raurich-Saba, que avui ens plau de donar a conèixer als lectors de "Resorgiment".

Nada a Girona, terra de bons artistes i d'homes de lletres, Carme Raurich-Saba inicià els seus estudis a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona on ingressà l'any 1944. Després, pensionada per la Diputació de Girona, ingressa a l'Escola de Belles Arts de la capital catalana on tingué de mestre Vicenç Navarro. L'any 1950, ja finits els seus estudis, prengué part en el Concurs per al Premi Sant Jordi i hi fou distingida

Comtessa del Conflent

Per segles éreu dins la pedra dura.
I, en vida, de la penya tan a prop.
Mare Guisla, en la vostra sepultura,
per segles ens vetllàveu! Dava, el cop,

als nostres sentiments. —Amant l'altura,
dreta, ma planta fixa dins esclop,
ja em veia, així, romeua d'aventura,
sobre el lliur, el gerd, l'eliotrop,

en la gespa, en la neu. Dalt la
[Muntanya!
Mes en somni, en record i en mon
[delir.—
Vós, per segles, vetllant si gent estranya

gosés interposar-se al nostre dir!
I allà, del Canigó en l'alta peanya,
Monsenyor Carselade us descobrí.

Gràcia B. de Llorenç

amb un accésit. L'any següent va decidir-se a presentar-se davant la severa crítica barcelonina amb una exposició individual a la Galeria Argos. La mostra comprenia retrats, figures diverses i relleus, realitzats en els més diferents materials (guix, terracuita, alabastre,

NOIA ASSEGUDA.
escultura de Carme Raurich-Saba

marbre, bronze i noguera), que donaren a conèixer al públic una artista completa, vigorosa i amb marcada originalitat. L'èxit fou rotund i els crítics ho certificaren amb els seus comentaris que hem llegit en retalls de la premsa de Barcelona.

Ben aviat l'escultora Raurich-Saba es féu albiradora entre els escultors de Catalunya.

La seva decisió de venir-se'n a l'Argentina fou una sorpresa per a molts; però, a part els llaços de família, l'atreien d'aquesta terra els seus tipus autòctons, el paisatge, tan distint del català; la manera de ser de la gent, que coneixia per mitjà de llibres, revistes i informacions de parents i amics. I àvida de nous coneixements i sensacions, estudiosa constant de tipus i ambients, preferí traslladar-se a una terra desconeguda, però que l'atreia, ans que deixar-se endur pels fàcils camins de capitals europees tingudes per centres d'art. Això, com a argentins-catalans que som, ens afalaga perquè uneix a l'esperit de renovació i innovació dels catalans, un reconeixement de les possibilitats que a un artista amb personalitat brinda aquesta terra nostra.

Ja ha fet tres anys que està entre nosaltres i des del primer dia s'ha esmerçat en un treball seguit de preparació de l'exposició amb què es donarà a conèixer al públic argentí, a Buenos Aires. Molt d'aquest temps li absorbeix l'estudi dels elements i tipus autènticament argentins.

Dedicada a la seva feina, Raurich-Saba té predilecció per a la talla directa la qual executa amb evident bon resultat, tant en el marbre com en la pedra, com en la fusta. Comparteix l'opinió d'altres artistes de què el fang es presta més a l'esperit acomodaticí dels nostres temps. Ella creu, però, que allí on es veu realment la capacitat i el talent de l'escultor és en la talla directa i a aquesta modalitat ella dedica els seus més grans esforços.

Hem dit de Carme Raurich-Saba que és un esperit inquiet, i és que sent l'art amb tota intensitat i no és conformista, Autocrítica, no té empatx a confessar el seu disgust quan no la satisfà algun dels seus treballs. I amb la mateixa empena amb què comença una obra, la descarta si no ha aconseguit allò que es proposava. I sense deixar-se endur pel pessimisme, ans amb renovada fe, reprèn un altre cop la tasca creadora. Aquesta exigència amb si mateixa és el motiu de tants mesos de treball per a preparar la presentació de la seva obra al públic argentí.

Les coses s'han de fer bé —ens diu— i, per tant, el temps no compta.

La data de la mostra, però, s'aproxima. La feina no decau, i estem segurs que tant d'esforç serà premiat amb el més acollidor dels èxits, i els catalans i Catalunya veuran una altra vegada prestigiada la seva actuació i el seu nom en terres estranyes. I la nostra jove artista haurà fet honor a aquells versos que en el retrat XXVII, de la seva col·lecció "Galeria", va dedicar-li la distingida poetessa Roser Matheu, filla del qui fou gran patrici i poeta Francesc Matheu, que diuen:

"CARME RAURICH-SABA

Forta i tenaç; des de quan
dins el palmell —viva copa—
senties l'argila xopa
com glatia per ser Adam,
del teu voler i del seu clam
n'has fet acte cada dia:
la forma als dits se't congria
palpitant, al teu conjur,
però, pastada amb atzur
s'ignora perquè somnia."

Manelíc Seras

Córdoba, 1958.